

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28CoCsp/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123205379
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Tischlerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2123205379.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a členov senátu Mgr. Lucie Mizerovej a JUDr. Petra Dumana, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXX, zastúpený: URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Červeňova 15, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 244 895, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 5.704,28 eura, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 61Csp/56/2023-125 zo 16. decembra 2024 - proti výrokom II. a III., takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zvyškovo zamietajúcom výroku II. a výroku III. o trovách konania ruší a vec mu v zrušenom rozsahu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 100 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 3 ods. 3, 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

3. Vecne dôvodil tým, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.704,28 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 17.6.2023 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že žalobca so žalovaným uzavreli dňa 7.10.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 4510053530, na základe ktorej bola žalovanému schválená výška úveru 6.140 eur, celková čiastka, ktorú mal žalovaný uhradiť, predstavovala sumu 11.144,28 eura, ktorú sa žalovaný zaviazal splácať formou 84 mesačných splátok po 132,67 eura. Z poskytnutého úveru uhradil sumu 4.208,06 eura. V konaní pred Okresným súdom Čadca pod sp. zn. 8Csp/7/2020 žalovaný vystupoval v procesnom postavení žalobcu a žalobca v procesnom postavení žalovaného. Okresný súd Čadca rozsudkom z 15.7.2020, sp. zn. 8Csp/7/2020 rozhodol o tom, že spotrebiteľ je povinný uhradiť dodávateľovi sumu 1.931,94 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.931,94 eura od 29.12.2018 do zaplatenia. Vzhľadom na existenciu tohto právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým bola deklarovaná bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu absencie zákonných náležitostí, resp. ich nesprávne uvedenie, a teda aj porušenie povinnosti žalovaného ako dodávateľa voči žalobcovi ako spotrebiteľovi, je splnená jediná podmienka vyplývajúca z 3 ods. 5 ZoOS, a z tohto dôvodu vznikol žalobcovi nárok na primerané finančné zadostučinenie. Žalobca bol v strese a bol donútený konaním žalovaného brániť sa v danom súdnom spore, keďže si voči nemu uplatňoval sumu, na ktorú nemal nárok, žalobca ako spotrebiteľ tak musel znášať navyše aj ďalšie finančné prostriedky na súdne konanie a právne zastúpenie. Žalobca

mal za to primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 eur z titulu spôsobenej emocionálnej ujmy ako nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, ktorá mu vznikla v dôsledku konania žalovaného ako dodávateľa je v celej miere adekvátne, opodstatnené a zodpovedajúce vzniknutej ujme žalobcu. Žalobca pri výpočte primeraného finančného zadostučinenia prihliadal na okolnosti konania, berúc do úvahy aj mnohé súdne konania, ktorých bol žalovaný účastníkom a ktoré neskončili v jeho prospech, absenciu, resp. nesprávne uvedenie obligatórnych zákonných náležitosti v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z., ktoré žalovaný opakovane nesprávne (ne)používal používal i napriek rozhodnutiam v jeho neprospech v minulosti, kde za adekvátnu náhradu vzhľadom na nepoučiteľnosť a opakovateľnosť považuje sumu 100 eur za každú absentujúcu, resp. nesprávne uvedenú zákonnú náležitosť, t.j. $2 \times 100 = 200$ eur. Na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola žalobcovi schválená výška úveru 6.140 eur, celková čiastka, ktorú mal žalobca ako spotrebiteľ uhradiť, predstavovala sumu 11.144,28 eura, a rozdiel medzi týmito sumami vo výške 5.004,28 Eur je výška sumy, ktorú si žalobca touto žalobou nárokuje z titulu primeraného finančného zadostučinenia. Na základe vyššie uvedeného žalobca došiel k výslednej sume 5.704,28 eura (500 eur + 200 eur + 5.004,28 eura). Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

4. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie pripojeným spisom Okresného súdu Čadca sp. zn. CA-8Csp/7/2020, pričom zistil nasledovný skutkový stav. Žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 29.9.2019 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 5.115,23 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.661,32 eura od 29.12.2018 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že ako veriteľ uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom - spotrebiteľom dňa 7.10.2015 Úverovú zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 6.140 eur zo strany žalobcu. Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením zmluvných povinností, keď úver riadne a včas nesplácal, na základe čoho žalobca pristúpil k zosplatneniu úveru a vyzval žalovaného k splateniu celého zostatku úveru a dlžných splátok. Žalobca evidoval voči žalovanému dlh vo výške 5.115,23 eura. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 23.10.2019 platobný rozkaz sp. zn. 4Up/1272/2019, ktorým vyhovel žalobe v celom rozsahu. Žalovaný podal voči platobnému rozkazu odpor a vec bola postúpená Okresnému súdu Čadca. Okresný súd Čadca rozsudkom zo dňa 15.7.2020 sp. zn. 8Csp/7/2020, právoplatným dňa 5.9.2020, uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 1.931,94 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.931,94 eura od 29.12.2018 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I. rozsudku), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II. rozsudku) a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,46 % (výrok III. rozsudku). V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalovaný v odpore a vyjadrení zo dňa 4.5.2020 dôvodil premlčaním nároku, i v nadväznosti na § 54a Občianskeho zákonníka a absenciou zákonných náležitostí (termínu konečnej splatnosti, predpokladov pre výpočet RPMN, rozpisu splátky), ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, odkazujúc zároveň na mnohé rozhodnutia súdov rôznych inštancií.

5. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba žalobcu je čo do základu dôvodná. V prejednávanej spore si žalobca uplatnil voči žalovanému právo na primerané finančné zadostučinenie za to, že na súde ako spotrebiteľ úspešne uplatnil voči žalovanému porušenie predpisov na ochranu spotrebiteľa, a to vo veci vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 8Csp/7/2020. Nie je pritom podstatné, že žalobca nepodal voči žalovanému žalobu odôvodnenú porušením spotrebiteľského práva, ale si uplatnil porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Tým bolo pritom zároveň právoplatne vymedzené úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti, preto právny základ žalobcu na finančné zadostučinenie je daný a zostávalo určiť už len jeho primeranú výšku (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/8/2022 z 30.6.2022). Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého prípadu stanovil rozsah finančného zadostučinenia (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 127/2017 z 30.1.2019). Vychádzajúc z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. V súčasnosti účinné znenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti

poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/101/2017 zo 7.12.2017).

6. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného, podľa ktorého žalobca pre úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti musí v konaní vystupovať len v pozícii žalobcu, keďže takýto právny názor nemá oporu tak v zákone, ako ani v ustálenej súdnej praxi. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej. V danom prípade sa žalovaný (v pôvodnom konaní v právnom postavení žalobcu) domáhal voči žalobcovi (v pôvodnom konaní v právnom postavení žalovaného) zaplata sumy 5.115,23 eura s príslušenstvom. Žalobca v postavení žalovaného sa voči podanej žalobe procesne bránil podaním oporu voči platobnému rozkazu vydaného v upomínacom konaní a následne procesnou obranou v rámci vyjadrenia sa k vyjadreniu žalobcu v pôvodnom konaní. Obrana žalovaného bola procesne úspešná a Okresný súd Čadca zaviazal žalobcu v postavení žalovaného na zaplata sumy 1.932,94 eura s príslušenstvom a priznal mu voči žalovanému v postavení žalobcu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 26,46 %. Právoplatným skončením konania vo veci sp. zn. 8Csp/7/2020 vedenej na Okresnom súde Čadca bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti žalobcu, ktorý tak urobil v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku, umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobca si tak bez akýchkoľvek pochybností v inom súdnom konaní úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti zo strany žalovaného.

7. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov má plniť jednak funkciu satisfakčnú, a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávateľa ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je doviesť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý toto ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Za takéto úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti možno bez akýchkoľvek pochybností označiť i stav, ak v prospech spotrebiteľa je súdom judikovaný nárok z bezdôvodného obohatenia. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodné obohatenie) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Uvedené priamo vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.1.2019 vydaného vo veci 6Cdo 127/2017.

8. Aj keď zákon nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prejednávanej veci k vzniku ujmy na strane žalobcu nepochybne došlo. Od podania žaloby sp. zn. 8Csp/7/2020 do právoplatného ukončenia konania v tejto veci bol žalobca bezdôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty. Pritom je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý sa snažil na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť tým, že si uplatňoval voči

žalovanému peňažnú sumu vo výške, na ktorú z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nemal nárok.

9. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žalobca bol v pôvodnom konaní v postavení žalovaného sčasti úspešný, a z tohto dôvodu mu vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobca úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti na základe svojej procesnej obrany voči žalobe v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 8Csp/7/2020 splnil zákonný predpoklad pre uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017 zo dňa 4.5.2017).

10. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. V prejednávanej spore súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní úverovej zmluvy nekonal v súlade so zákonom. Sumu 100 eur súd považoval za opodstatnenú aj s ohľadom na to, aby finančné zadosťučinenie malo okrem iného aj reálny a efektívne odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia recidívy porušovania spotrebiteľských práv. Zároveň však suma 100 eur vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa voči žalovanému. Žalobcom požadovanú sumu vo výške 5.704,28 eura súd považoval za zjavne neprimeranú, v rozpore so zmyslom samotného inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia.

11. Priznanú sumu 100 eur súd považoval za dôvodnú, preto súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalovanému primerané finančné zadosťučinenie v tejto výške a vo zvyšnej časti presahujúcej túto sumu súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, vrátane uplatneného príslušenstva. V časti požadovaných úrokov z omeškania súd vyhodnotil žalobu ako nedôvodnú, nakoľko nárok na primerané finančné zadosťučinenie sa nepovažuje za záväzok, resp. dlh, ku ktorému by prislúchali úroky z omeškania.

12. V časti o trovách konania súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že žalobcovi, ktorý bol v konaní čo do základu plne úspešný, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. Keďže v danom prípade predmetom konania bol nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie, výška napokon priznaného nároku závisela od úvahy súdu. Je preto spravodlivé, aby aj súdom prisúdená výška plnenia bola braná za základ pre výpočet náhrady trov konania. V prípade, keď výška nároku závisí od úvahy súdu, súd môže priznať náhradu trov konania v plnej výške aj vtedy, keď priznal nárok úspešnej strane, nie však v požadovanej výške. Plný úspech žalobcu v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd teda odvodzoval od úspechu v základe nároku.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas v rozsahu zvyškovo zamietajúceho výroku II. a výroku III. o trovách konania odvolanie žalobca s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v napadnutej časti; eventuálne navrhol jeho zmenu tak, že odvolací súd žalobe v celom rozsahu vyhovie a zaviazže žalovaného i na náhradu trov konania. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP. Namietal, že výška súdom priznaného primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 eur vôbec nezohľadňuje súdnou praxou ustálené kritériá, ktoré je nevyhnutné vziať do úvahy pri určovaní výšky tohto finančného zadosťučinenia. Uviedol, že podanou žalobou domáha primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5.704,28 eura. Suma 5.004,28 eura predstavujúca sumu poplatkov a úrokov, teda skutočne hroziacu ujmu žalobcovi je legitímnym nárokom žalobcu a je základom primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobca do primeraného finančného zadosťučinenia zahrnul aj určitú satisfakciu za všetky okolnosti prípadu, najmä čo sa týka dĺžky a emocionálnej, resp. psychickej ujmy, ktorú žalobca považuje v plnom rozsahu za dôvodnú, a to vo výške 500 eur, a zároveň žiada za každú absentujúcu (resp. nesprávne) uvedenú zákonnú náležitosť 200 eur. Hlavným kritériom pri finančnom zadosťučinení

je kritérium primeranosti so zohľadnením všetkých hľadísk uznaných súdnou rozhodovacou praxou, a preto výška priznaného finančného zadosťučinenia súdom prvej inštancie v sume 100 eur kritérium primeranosti nespĺňa a v odôvodnení absentuje akákoľvek argumentácia ohľadom priznanej sumy. Súd v rozsudku žiadnym spôsobom nereflektoval emocionálnu, resp. psychickú ujmu, ktorá bola žalobcovi spôsobená protiprávnym konaním zo strany žalovaného. Súd prvej inštancie svojvoľným, arbitrárnym a nezákonným spôsobom pri priznaní výšky 100 eur opomenul vziať do úvahy tie kritéria, ktoré súdna prax požaduje zohľadniť pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia (reálne hroziaca ujma spotrebiteľovi a intenzita trvania nepriaznivých následkov v podobe psychickej a emocionálnej ujmy). Priznaná výška 100 eur nemôže obstať, je výrazom svojvôle súdu prvej inštancie a popretím inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, nezohľadňuje rozhodovaciu prax slovenských súdnych autorít, ani kritéria, ktoré má brať do úvahy a nespĺňa ani jednu z funkcií (satisfakčnú, sankčnú) tohto inštitútu. Žalobca mal za to, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, svojvoľný a nezákonný. Súd prvej inštancie pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia vôbec nevykonal a neskúmal proporcionalitu medzi tým, ako samotná výška primeraného finančného zadosťučinenia prinesie finančné a morálne uspokojenie žalobcu a naplní svoju satisfakčnú, ale aj sankčnú povahu a bude zároveň vyjadrením odmeny pre tohto spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s ekonomicky a právne silnejším subjektom a tak prinesenie benefit aj v prospech ostatných spotrebiteľov, a medzi tým, ako samotná výška primeraného finančného zadosťučinenia na druhej strane negatívne zasiahne žalovaného.

14. Žalobca ďalej dôvodil, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza tiež z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože súd opomenul vziať do úvahy tie kritériá, ktoré súdna prax požaduje zohľadniť pri určovaní výšky zadosťučinenia a zároveň súd nesprávne právne posúdil aj otázku úrokov z omeškania. Žalobca mal za to, že má popri nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia právo požadovať úroky z omeškania, keďže primerané finančné zadosťučinenie žalovaný dodnes žalobcovi nezaplatil. V tomto konaní podľa ust. § 3 ods. 5 ZoOS súd už nerozhoduje o samotnom nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (teda nerozhoduje rozhodnutím konštitutívnym), pretože tento vznikol momentom právoplatnosti rozhodnutia, od ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok. Keďže žalobca žalovaného vyzval v predžalobnej výzve zo dňa 8.6.2023 k úhrade dlžnej sumy v stanovenom termíne do 16.6.2023, žalobca si v podanej žalobe uplatnil úrok z omeškania z dlžnej sumy odo dňa 17.6.2023.

15. Ďalej žalobca namietal nevykonanie navrhnutých dôkazov, pretože v žalobe žiadal, aby súd prvej inštancie prostredníctvom súdneho systému vykonal lustrácie súdnych konaní spätne za posledných 5 rokov dozadu (od podania žaloby), v ktorých žalovaný vystupuje v procesnom postavení žalovaného v žalobách týkajúcich sa primeraného finančného zadosťučinenia a ktorým zároveň predchádzali rozhodnutia o deklarovaní bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobcom navrhovaný dôkaz slúžil k presvedčeniu súdu o tom, že len taká výška zadosťučinenia, akú požaduje žalobca v konaní, môže žalovaného prinútiť upustiť od protiprávneho a nekalého konania voči spotrebiteľom v budúcnosti. Žalobca mienil súdu preukázať, že žalovaný napriek existujúcim predchádzajúcim súdnym a iným rozhodnutiam, úplne ignoruje zákazy používať nekalé praktiky voči spotrebiteľom. Súd prvej inštancie vôbec nevysvetlil, prečo nevykonal žalobcom navrhnutý dôkaz, čím došlo k zásahu do práva žalobcu na spravodlivý proces. Rovnako na pojednávaní konanom dňa 12.11.2024 právny zástupca žalobcu predložil krátkou cestou rozsudok Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. B1- 15Csp/43/2020 v obdobnej veci, pričom sa konajúci súd v odôvodnení rozhodnutia s týmto dôkazom absolútne žiadnym spôsobom nevysporiadal. Súd prvej inštancie mohol odmietnuť vykonať dôkaz k preukázaniu výšky primeraného finančného zadosťučinenia iba za predpokladu naplnenia podmienok (navrhovaný dôkaz by bol bez relevantnej súvislosti s predmetom konania, navrhovaný dôkaz by nebol spôsobilý overiť alebo vyvrátiť tvrdenú skutočnosť, navrhovaný dôkaz by bol nadbytočný), avšak žiadna z podmienok nie je daná.

16. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že v čase podania prvej žaloby nemal žalobca doplatenú ani samotnú istinu poskytnutého úveru. V danom prípade nešlo o aktívnu iniciatívu žalobcu, ktorý by si v konaní uplatňoval porušenie práv alebo povinností, ale bol to žalovaný v postavení žalobcu, ktorý si uplatňoval dlžnú sumu z dôvodu, že si žalobca v pôvodnom konaní v postavení žalovaného neplnil svoje povinnosti z úverovej zmluvy týkajúce sa uhrádzania splátok riadne a včas. Žalobca čerpal úver na základe úverovej zmluvy č. 4510053530 vo výške 6.140 eur, pričom bol Okresným súdom Čadca zaviazaný uhradiť istinu v zostatkovej výške 1.931,94 eura s prísl. Žalobca ani túto

svoju povinnosť dobrovoľne nesplnil a žalovaný bol preto v postavení žalobcu nútený vymáhať svoj nárok cestou súdneho exekútora. Napriek tejto skutočnosti je žalobca schopný požadovať v konaní „primerané“ finančné zadosťučinenie, ktoré sa takmer rovná výške poskytnutého úveru, ktorý ani v istine dobrovoľne nedoplatil. Uvedené konanie nemožno označiť inak ako za špekulatívne, aj v rozpore s myšlienkou založenia inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorý má plniť funkciu nápravy poškodených práv a nie byť zneužívaný na neopodstatnené obohacovanie sa spotrebiteľov. Žalobca bol už v základom konaní zastúpený rovnakým právnym zástupcom, takže mal byť upozornený skôr na následky nedodržania povinnosti stanovenej súdom v konaní vedenom pred Okresným súdom Čadca sp.zn. 8Csp/7/2020, z ktorej mu vznikli ďalšie náklady spojené s vedením exekúcie. Žalobca vo svojej žalobe neuviedol, akým spôsobom mal žalovaný práva alebo povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť. Obmedzil sa len na konštatovanie, že uzatvorená úverová zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., čo však nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, keďže pre spotrebiteľa z toho vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi preto žiadna ujma reálne nevznikla. Splácal len to, na čo sa zmluvným vzťahom vedome a dobrovoľne zaviazal. Pokiaľ súd vyhlási úver za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich náležitostí, žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, práve naopak, získa výhodu bezúročného a bez poplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka ani iná inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané finančné zadosťučinenie, žalovaný mal za to, že výklad § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nie je správne aplikovaný.

17. Pokiaľ súd v predchádzajúcom rozsudku zaviazal žalobcu uhradiť iba istinu poskytnutého úveru, žalobcovi mohla potenciálne vzniknúť len ujma za zaplatené úroky (ktoré však v prípade žalovanej úverovej zmluvy uhradené ani neboli). Iná ujma žalobcovi nevznikla, žalobca ju v žalobe neuviedol, ani inak nešpecifikoval. Je preto nedôvodné a neadekvátne zamieňať inštitút bezdôvodného obohatenia s inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia. Pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru. Primerané finančné zadosťučinenie nemôže slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu sa spotrebiteľov. V princípe by to znamenalo, že za jedno nedodržanie náležitostí úverovej zmluvy by bol žalovaný postihnutý dvakrát – vydaním bezdôvodného obohatenia a priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem. Žalobca o poskytnutie úveru žiadal, s výškou poskytnutého úveru bol oboznámený, taktiež si bol vedomý, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky. S celým týmto procesom žalobca ako klient vedome a dobrovoľne súhlasil podpisom úverovej zmluvy. Následne je pre žalovaného nepochopiteľné, aby výhodu v rýchlom získaní finančných prostriedkov, ktorú mu žalovaný poskytol pretočil na „hrozbu ujmy“, za ktorú požaduje primerané finančné zadosťučinenie. Žalovanému nie je zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy zaviazajú spotrebiteľa iba k úhrade istiny poskytnutého úveru, následkom čoho je, že žalobca ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostane je samotný veriteľ. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovanie úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. patria úroky a poplatky. Žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobcovi úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobcu zaplatiť úroky, s ktorými žalobca aj počítal. Zo žalovaným popísaných skutočností je zrejmé, že v danom prípade žalobcovi žiadne, ani len potenciálne riziko ujmy nehrozilo, ale z celého zmluvného vzťahu so žalovaným sa snaží len vyťažiť výhody a finančné prostriedky. Ani súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za svoje záväzky a následne im ešte priznať primerané finančné zadosťučinenie. Žalobca v zmluvnom vzťahu so žalovaným vystupoval ako spotrebiteľ – teda slabšia strana. Postavenie slabšej strany však neznamená, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej, bez ohľadu na platné právo. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí byť primerané. Vyplatenie celej žalovanej sumy vo výške 5.704,28 eur považoval žalovaný za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu od žalobcu požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa slobodne a vážne zaviazal pri podpise zmluvy. Takéto konanie jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia.

18. Žalobca sa v odvolacej replike pridrži svojou odvolacou argumentáciou. K tvrdeniam žalovaného spochybňujúcim existenciu nároku na primerané finančné zadosťučinenie, žalobca zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v priebehu konania a stotožnil so závermi napadnutého rozsudku. Žalobca mal za to, že úspešne preukázal porušenie ustanovení ZoSÚ v konaní pred Okresným súdom Čadca a žalovaný ani len neuviedol súdne rozhodnutia potvrdzujúce jeho právny názor, že druhou podmienkou na priznanie finančného zadosťučinenia je preukázanie poškodenia práv žalobcu. Na podklade príkladov uvedených rozhodnutí krajských súdov žalobca zastával názor, že nie je potrebné preukazovať vzniknutú ujmu spôsobenú spotrebiteľovi, a tento je akceptovaný aj v ustálenej súdnej praxi. Tvrdenia žalovaného, ktorými poukazuje na dvojitý postih žalovaného, pričom žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, práve naopak, spotrebiteľ získa výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, žalobca považoval vo vzťahu k nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za irelevantné, keďže vyhlásenie bezúročnosti úveru je sankciou podľa ZoSÚ za to, že v zmluve o úvere absentovali zákonné náležitosti, pričom nárok v podobe tohto zadosťučinenia slúži k dovŕšeniu ochrany spotrebiteľa, pričom jeho cieľom je nielen sankčná povaha, ale aj satisfakčná stránka a má byť aj istou formou odmeny pre spotrebiteľa za to, že sa musel v súdnom konaní brániť voči silnému dodávateľskému subjektu. Výška zadosťučinenia priznaná rozsudkom tento charakter a tieto kritéria zadosťučinenia nezohľadňuje. S poukazom na dôvody uvedené v odvolaní mal žalobca za to, že suma primeraného finančného zadosťučinenia 5.704,28 eura je legitímnym nárokom žalobcu.

19. Žalovaný v odvolacej duplike zopakoval svoju predchádzajúcu argumentáciu. Mal za to, že neopodstatneným je tvrdenie žalobcu, že bol vinou žalovaného vystavený akejkoľvek psychickej záťaži súvisiacej s predmetnou úverovou zmluvou a uplatňovaním nárokov žalovaného. Žalobca aktívne a dobrovoľne požiadal žalovaného o poskytnutie úveru a následne bol povinný už aj v zmysle neskôr určenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uhradiť minimálne jeho istinu. K dobrovoľnej úhrade istiny však z jeho strany vôbec neprišlo. V danom prípade teda žalobca žiadny protiprávny stav nezažíval, a teda mu ani žiadnu újmu za toto časové obdobie reparovať nemožno. Žalobcovi sa žiadna ujma zo strany žalovaného nediala, pretože sám bol subjektom porušujúcim práva vedome a dobrovoľne. Ak teda neexistoval subjektívny pocit o ujme, nemožno následne žiadať o jej reparáciu, osobitne za obdobie jej neexistencie.

20. V ďalších vyjadreniach strany opakovali svoju argumentáciu, pričom poukazovali na rozhodnutia okresných a krajských súdov.

21. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutej časti vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku II. a závislom výroku III. o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Keďže vyhovujúci výrok I. nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo strán, je rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti právoplatný a nebol preto predmetom prieskumu odvolacím súdom.

23. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na rozsah podaného odvolania a uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol na základe vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci vecne správne, keď žalobcovi priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur, pretože žalobca úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti na základe svojej procesnej obrany voči žalobe v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 8Csp/7/2020 splnil zákonný predpoklad pre uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., pričom finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur považoval za primerané.

24. Žalobca v podanom odvolaní namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v časti priznanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia, nedostatočné odôvodnenie rozsudku, nevykonanie navrhnutých dôkazov, ako aj nesprávne právne posúdenie veci.

25. Ako dôvodnú odvolací súd vyhodnotil odvolací súd námietku žalobcu, že výška priznaného finančného zadosťučinenia 100 eur, resp. zamietnutie uplatneného nároku nad rozsah sumy 100 eur je nepreskúmateľné, pretože v rozhodnutí súdu prvej inštancie absentujú akékoľvek hodnotiace úvahy prečo sumu 100 eur považoval za primeranú. Súd prvej inštancie síce uviedol odkazy na relevantnú súdnu prax, avšak z nej vyplývajúce závery vôbec neaplikoval na zistený skutkový stav.

26. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie odôvodnil samotnú výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia len v ods. 23 svojho rozsudku tak, že „v prejednávacom spore súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní úverovej zmluvy nekonal v súlade so zákonom. Sumu 100 eur súd považoval za opodstatnenú aj s ohľadom na to, aby finančné zadosťučinenie malo okrem iného aj reálny a efektívne odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia recidívy porušovania spotrebiteľských práv. Zároveň však suma 100 eur vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa voči žalovanému. Žalobcom požadovanú sumu vo výške 5.704,28 eura súd považoval za zjavne neprimeranú, v rozpore so zmyslom samotného inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia“.

27. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

28. Zákon (CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním jeho obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozhodnutia súdu obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania (strán sporu), ako i súdu vyššej inštancie, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

29. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu.

30. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

31. V odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vysporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03).

32. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie nespĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia, pretože z odôvodnenia nie je možné zistiť aké kritériá

v prejednávanej veci súd prvej inštancie pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia s prihliadnutím na konkrétne zistené skutočnosti zohľadnil a ako ich vyhodnotil. Rovnako tak súd prvej inštancie neuviedol, ako právne posúdil uplatnený nárok na príslušenstvo v podobe úrokov z omeškania a ani riadne nezdôvodnil svoj záver o zamietnutí žaloby v časti uplatneného príslušenstva pohľadávky.

33. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

34. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

35. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

36. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/ a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

37. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

38. V danom prípade súd prvej inštancie na základe vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, zistené skutočnosti vo vzájomných súvislostiach dostatočne nevyhodnotil. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

39. Keďže v súdnej veci došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, ktorý dostatočné dôvody svojho rozhodnutia neuviedol, ich nie je možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

40. Pre účely ďalšieho konania odvolací súd poznamenáva, že podľa § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Uvedené ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať

sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jedinou podmienkou priznania práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspech spotrebiteľa v súdnom konaní, bez ohľadu na to, aké právo spotrebiteľa bolo porušené. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (por. sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017, ktorý prešiel aj testom ústavnosti (sp. zn. III. ÚS 124/2020), stanovil za jediné kritérium primeranosť finančného zadosťučinenia. Vychádzajúc z uvedeného, v konkrétnom prípade bude vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia, ktorý napokon bude adekvátny skutočnostiam prejednávaneho prípadu a bude sledovať základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Zároveň platí, že v danom prípade nemôže ísť o nepreskúmateľnú ľubovôľu a z rozhodnutia v tomto smere musí byť zrejmé, o aké skutkové zistenia sa súd pri stanovení konkrétneho rozsahu finančného zadosťučinenia opierať (por. 4Cdo/298/2020). Zákonom stanovená možnosť štátneho orgánu rozhodnúť voľnou úvahou nemôže totiž znamenať ničím nelimitovanú a vecne nepreskúmateľnú svojvôľu. Takáto svojvôľa by bola v rozpore s princípom právneho štátu, keďže vo svojich dôsledkoch by znamenala nepredvídateľnosť rozhodovania štátneho orgánu, a teda ústavne neprípustnú mieru právnej neistoty (II. ÚS 117/2011).

41. Z pojmu primerané finančné zadosťučinenie je možné vyvodiť, že jeho výška bude závislá od konkrétnych okolností každého prípadu, pričom nárok na primerané finančné zadosťučinenie je samostatným nárokom nezávislým na iných finančných nárokoch (napr. náhrada škody, vydanie bezdôvodného obohatenia a podobne) a jeho výška má byť úmerná len rozsahu a významu porušenia povinnosti dodávateľa, a preto sa pri určení výšky finančného zadosťučinenia nemožno držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila. Je vecou úvahy súdu prvej inštancie, aké kritériá zvolí pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku v kontexte skutkových okolností predmetnej prejednávanej veci, pretože kritériá pre posudzovanie primeranosti finančného zadosťučinenia (okrem kritéria primeranosti) nie sú zákonom stanovené.

42. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude v konaní pokračovať a o žalobe žalobcu opätovne rozhodnúť, pričom v ďalšom konaní súd prvej inštancie riadne vyhodnotí zistený skutkový stav, pričom z jeho hodnotiacich úvah musí byť zrejmé, o aké skutkové zistenia sa súd pri stanovení konkrétneho rozsahu finančného zadosťučinenia opierať a zároveň právne posúdi a riadne odôvodní rozhodnutie i v časti uplatneného nároku na príslušenstvo pohľadávky. Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo určité a presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

43. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

44. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustné dovolanie.